

21. Чакъровъ пише: „Въ Търново Чинтуловъ се условилъ да служи. Цѣльта му е била да спести нѣкоя пара, па да може да замине за Одеса. Около двѣ години прѣстоялъ тамъ, запозналъ се съ Момчиловъ, Михайловски, намѣрилъ славянски книги, научилъ се да прочита, прочелъ наустницата, псалтиря, апостола, евангелието и, като събралъ нѣкоя и друга пара, заминалъ за Влашко, а и по-нататъкъ за Русия“. (Свѣтлина, кн II стр. 2). Запознанството на Чинтулова съ Момчилова и Михайловски и загатванията за учение при тѣхъ сж невѣрни, защото по това врѣме Момчиловъ и Михайловски сж били на учение вънъ отъ България. (Миланъ Радивоевъ, цит. кн., стр. 7, 8 и 20; Хр. Д. Максимовъ. Училищенъ Алманахъ, год. I. София 1900, стр. 168).

22. „Въ 1838 год., пише Д. Панойотовъ, търновчанитѣ рѣшили да отворятъ въ града си Българско училище по Ланкастеровата метода. За тази цѣль тѣ повикали отъ Габрово Захария Княжески, който и останалъ наставникъ на новооткритото Българско училище тука до 1839 год. Жаденъ за по-висока наука, той слѣдъ прѣстояването тука година и повече, помолва настоятелитѣ на училището да го отпуснатъ и отиде въ Русия да изучи духовнитѣ и догматическитѣ науки. И тѣй въ половината на 1839 год. той пристигналъ въ Одеса, гдѣто постѣпилъ въ Херсонската духовна семинария. Вжтрѣ въ петъ години той свършилъ пълния курсъ на семинарията и прѣзъ 1845 год. приготовилъ са да се върне въ България“..... (Сп. „Утро“, Русе, год. I. (1892), стр. 28, бр. 2 и 3).

23. Писъма къ М. П. Погодину изъ славянскихъ земель (1835—1861). Москва 1879—1880, стр. 710.

24. „Чинтуловъ получава стипендия и слѣдъ три години свършва въ Одеса уездното (околийско) училище, което тогава се състояло отъ четири класа по двѣ години всѣкой класъ“. (Янтра стр. 100). Първия биографъ говори за получаване стипендия прѣди 43 година. Отъ сведенията, които черпамъ отъ Априлова (Денница стр. 34 и 35) и отъ посочването на П. Р. Славейковъ (Габровското училище, стр. 26 и 83) можемъ да приемемъ за положително, че до постѣпването му въ семинарията, Чинтуловъ се е подѣржалъ отъ богатитѣ одески българи, а стипендия получава, когато постѣпва въ семинарията.

25. „Четырмата млади Българи, съобщава П. Р. Славейковъ, на които по ходатайството на първѣ-тѣ въ